

Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-164/09)

(2009/C 180/48)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: C. Zadra i D. Recchia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że jako że region Veneto ustanowił i stosuje przepisy dotyczące zgody na odstąpienia od systemu ochrony dzikiego ptactwa, naruszające warunki określone w art. 9 dyrektywy 79/409/EWG⁽¹⁾, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniem, które na niej ciąży na mocy art. 9 dyrektywy 79/409.

— obciążenie Republice Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja jest zdania, że przepisy ustanowione przez region Veneto nie są zgodne z przepisami art. 9 dyrektywy 79/409.

Ustawa nr 13 z 2005 r., obowiązująca w momencie upływu terminu określonego w uzasadnionej opinii, nie odpowiada wymogom art. 9 dyrektywy w zakresie w jakim:

- określa ona w sposób ogólny i abstrakcyjny, nie określając żadnych ram czasowych gatunki i ilości zwierząt będące przedmiotem odstąpienia;
- przewiduje w sposób nie wprowadzający żadnego rozróżnienia, odstąpienie dotyczące konkretnych gatunków ptactwa, odwołując się w sposób ogólny to wszystkich przypadków wymienionych w art. 9 lit. a) i c) oraz bez wskazania właściwego w tym zakresie uzasadnienia;
- nie określa żadnych sposobów kontroli dostępności innych zadawalających rozwiązań, ani też nie stanowi, że indywidualne odstąpienia winny bezwzględnie określać warunki ryzyka oraz okoliczności czasu i miejsca, w przypadku których takie odstępstwa mogą być przyznane;
- pozwala na wyłączenie małych ilości ptactwa bez odpowiedniej podstawy naukowej.

Komisja twierdzi, że przepisy wydane po upływie terminu określonego w uzasadnionej opinii nie tylko nie usuwają uchybień stwierdzonych, ale również je powielają. Zarzut ten dotyczy w szczególności dekretu prezydenta rady regionu nr 140 z dnia 20 czerwca 2006 r., dekretu prezydenta rady regionu nr 230 z dnia 18 października 2006 r., ustawy regionalnej nr 24 z dnia

16 sierpnia 2007 r., dekretu prezydenta rady regionu nr 167 z dnia 4 września 2007 r. a także ustawy regionalnej nr 13 z dnia 14 sierpnia 2008 r.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz.U. L 103, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen sad Sofia — grad (Bułgaria) w dniu 14 maja 2009 r. — Georgi Iwanow Elchinow przeciwko przeciwko Nacjonalna zdrawnoosiguritelna kasa

(Sprawa C-173/09)

(2009/C 180/49)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administratiwen sad Sofia

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Georgi Iwanow Elchinow

Strona pozwana: Nacjonalna zdrawnoosiguritelna kasa

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 22 ust. 2 akapit 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r.⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że jeśli konkretne leczenie, dla którego złożono wniosek o wydanie formularza E 112 nie może zostać przeprowadzone w bułgarskiej jednostce służbie zdrowia, to należy przyjąć, że to leczenie nie jest finansowane z budżetu krajowej kasy chorych lub ministerstwa zdrowia i odwrotnie, jeśli to leczenie jest finansowane z budżetu krajowej kasy chorych lub ministerstwa zdrowia, to należy przyjąć, że może ono zostać przeprowadzone w bułgarskiej jednostce służby zdrowia?
- 2) Czy sformułowanie „nie może uzyskać leczenia w państwie członkowskim, w którym zamieszkuje” zawarte w art. 22 ust. 2 akapit 2 rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono przypadki, w których leczenie przeprowadzane na terenie państwa członkowskiego, w którym zamieszkuje ubezpieczony, jest pod kątem rodzaju leczenia znacznie mniej skuteczne i bardziej radykalne od leczenia przeprowadzanego w innym państwie członkowskim, czy też obejmuje ono jedynie te przypadki, w których zainteresowany nie może uzyskać leczenia we właściwym czasie?

- 3) Uwzględniając zasadę autonomii procesowej: czy sąd krajowy jest zobowiązany do uwzględnienia wiążących wskazówek udzielonych mu przez wyższą instancję sądową w ramach uchylecia wydanego przez niego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, gdy istnieją podstawy, by przyjąć, że te wskazówki są sprzeczne z prawem wspólnotowym?
- 4) Jeżeli dane leczenie nie może zostać przeprowadzone na terenie państwa członkowskiego, w którym ubezpieczony ma miejsce zamieszkania, czy aby to państwo członkowskie miało obowiązek wydania zgody na leczenie w innym państwie członkowskim zgodnie z art. 22 ust. 1 lit. c rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 wystarczające jest, że dany rodzaj leczenia jest ujęty w ramach świadczeń przewidzianych w regulacji prawnej państwa członkowskiego zamieszkania, również wówczas, gdy regulacja ta nie określa w sposób wyraźny konkretnej metody leczenia?
- 5) Czy art. 49 WE i art. 22 rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 stoją na przeszkodzie przepisowi krajowemu, takiemu jak art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu zdrowotnym, zgodnie z którym osoby objęte ubezpieczeniem obowiązkowym mają jedynie wówczas prawo do częściowego lub pełnego uzyskania wartości wydatków na opiekę medyczną zagranicą, jeżeli uzyskali w tym celu uprzednią zgodę?
- 6) Czy sąd powinien zobowiązać właściwy organ państwa, w którym zainteresowany posiada ubezpieczenie zdrowotne, do wydania dokumentu upoważniającego do leczenia zagranicą (formularz E 112), gdy odmowę wydania takiego dokumentu uważa za bezprawną, jeśli wniosek o wydanie dokumentu został złożony przed przeprowadzeniem leczenia zagranicą, a w chwili wydania orzeczenia sądowego leczenie zostało zakończone?
- 7) Jeżeli na poprzednie pytanie zostanie udzielona odpowiedź twierdząca i sąd uważa odmowę wydania zgody na leczenie zagranicą za bezprawną, w jaki sposób należy dokonać zwrotu wydatków ubezpieczonego za jego leczenie:
- bezpośrednio przez państwo, w którym jest on ubezpieczony czy przez państwo, w którym nastąpiło leczenie, po przedłożeniu zgody na leczenie zagranicą;
  - jaki jest zakres zwrotu, jeżeli zakres świadczeń przewidzianych w przepisach państwa członkowskiego zamieszkania różni się od zakresu świadczeń przewidzianych w państwie członkowskim, w którym przeprowadzane jest leczenie, przy uwzględnieniu art. 49 WE, na mocy którego zakazane są ograniczenia w swobodnym świadczeniu usług?

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) NR 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2) w wersji zmienionej i zaktualizowanej rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r. (Dz.U. 1997 L 28, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2009 r. — Wielkie Księstwo Luksemburga przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-176/09)

(2009/C 180/50)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciele: C. Schiltz, pełnomocnik i adwokat P. Kinsch)

Strona pozwana: Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- tytułem żądania głównego — stwierdzenie nieważności wyrażenia „oraz do portu lotniczego o największym ruchu pasażerskim w każdym państwie członkowskim” zawartego w art. 1 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/12/WE z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie opłat lotniskowych (¹);
- tytułem żądania ewentualnego — stwierdzenie nieważności dyrektywy w całości;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi Wielkie Księstwo Luksemburga podnosi dwa zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego strona skarżąca wskazuje na naruszenie zasady niedyskryminacji polegające na tym, że port lotniczy taki jak Luksemburg-Findel został poddany, w wyniku rozszerzenia zakresu stosowania dyrektywy 2009/12/WE na porty lotnicze „o największym ruchu pasażerskim w każdym państwie członkowskim”, zobowiązaniom administracyjnym i finansowym, którym nie zostały poddane inne porty lotnicze znajdujące się w porównywalnej sytuacji, przy czym brak jest obiektywnego uzasadnienia takiej różnicy w traktowaniu. W tym względzie Wielkie Księstwo Luksemburga zwraca w szczególności uwagę na sytuację portów lotniczych Hahn i Charleroi, obsługujących pasażerów z tego samego obszaru geograficznego co port lotniczy Fidel i odprawiających większą ich liczbę niż ten port lotniczy, a które nie zostały poddane takim samym zobowiązaniom. Istnienie granic między tymi trzema portami lotniczymi nie może zdaniem strony skarżącej w żadnym razie uzasadniać zróżnicowanego ich traktowania.

W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca stwierdza ponadto, że sporny przepis nie jest zgodny z zasadami pomocniczości i proporcjonalności. Po pierwsze bowiem, interwencja na poziomie europejskim nie była konieczna do uregulowania sytuacji, która mogła być skutecznie regulowana na poziomie krajowym tak długo, dopóki próg 5 mln pasażerów nie zostałyby przekroczone. Po drugie, stosowanie dyrektywy skutkowało by wprowadzeniem dodatkowych procedur i kosztów nieuzasadnionych dla portu lotniczego takiego jak